

РЕШЕНИЕ

№328

гр. Перник, 27 декември 2011 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на четиринадесети декември, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: 1.С. СТАНЧЕВ
2.ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник - прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от председателя Георгиев КНАХД №350 по описа за 2011 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. Станчов С. ***, против решение №831/07.10.2011 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №931 по описа на съда за 2011 г. С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) №2079/28.04.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Перник, издадено срещу жалбоподателя С., за нарушение по 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), като на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв.

В жалбата се съдържат твърдения за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че районният съд не е взел предвид събрани в хода на производството доказателства и така е постановил неправилно решение в нарушение на материалния и процесуален закон. На тези основания от касационната инстанция се иска отмяна изцяло на потвърдителното решение на районния съд и решаване на въпроса по същество, чрез отмяна на процесното наказателно постановление.

Касационният жалбоподател в съдебно заседание не се явява и не изпраща представител. В депозирана пред настоящата

инстанция молба от адв. Божидар Велков, негов процесуален представител заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, ОД на МВР – Перник, не се явява, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, дава заключение, жалбата е неоснователна, тъй като атакуваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, след като взе предвид становищата на страните и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намира жалбата за неоснователна.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗДвП забранява на водачите на ППС да превишават максимално допустимата скорост, определена с пътен знак. Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, водач който превиши разрешената максимална скорост в населено място подлежи на административно наказване, като за превишение в диапазон от 31 до 40 km/h санкцията е „глоба“ с фиксиран размер от 200 (двеста) лв.

За да потвърди процесното НП Районен съд – Перник, на база на представените и събрани по делото доказателства, е приел за безспорно установено от фактическа страна, че на 13.04.2011 г. в 11:00 h жалбоподателят е управлявал автомобил в гр. Перник по път I-6, надлез „Мир“, със скорост от 93 km/h, въпреки въведена с пътен знак B26 забрана за движение със скорост надвишаваща 60 km/h. Нарушението е установено от контролни органи на сектор „Пътна полиция“, посредством техническо средство Радар ТР4 №101, регистрирало дата, час и стойност на превишението – данни показани на водача. За така констатираното нарушение на жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна районният съд е приел нарушението за безспорно установено, поради което е намерил за правилно ангажирана отговорността на жалбоподателя. Съдът е приел актовете, обективирали административното нарушение, за издадени от компетентни органи, в кръга на правомощията им и в необходимата форма, при спазване изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без допуснати процесуални нарушения или несъобразяване с материалния закон, които да са основание за отмяна или изменение. По отношение размера на наложеното административно наказание районният съд е намерил същото за законосъобразно и правилно определено, съобразно относимата санкционна правна норма и предвидената в нея фиксирана стойност на глобата.

Административен съд – Перник споделя правните изводи на районния съд, поради което намира касационната жалба за неоснователна, като мотивите за това са следните:

Наведените множество оплаквания в касационната жалба настоящият състав намира за противоречиви и несъответни на събрания по делото доказателствен материал. В преценката си дали да издаде наказателно постановление административнонаказващия орган се основава на фактическите констатации в акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административно наказание имат доказателствена сила до доказване на противното. Съдът на свой ред е длъжен, разглеждайки делото по същество да установи чрез допустимите от закона доказателствени средства извършено ли е административно нарушение и обстоятелствата, при които същото е било извършено. В тази връзка касационният състав намира, че при разглеждането на делото и постановяване на съдебното решение Районен съд – Перник не е допуснал нарушения, които по смисъла на чл. 348, ал. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН да съставляват основания за касиране на първоинстанционния съдебен акт. В изпълнение на задължението си за дирене на обективната истина, съобразно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от НПК, съдът е изслушал показанията на свидетелите Румен Евтимов – свидетел по акта, и на Мария Стоянова – съпруга на жалбоподателя, събрал е необходимите и относими писмени доказателства и след като ги е преценил поотделно и в съвкупност ги е сметнал за достатъчни за да се произнесе. Настоящата съдебна инстанция намира позицията и заключенията на първата съдебна инстанция за правилни и безпротиворечиви, базирани на доказателствата събрани в хода производството пред него.

Съдът намира за превратно и противоречиво тълкуването на процесуалния представител на жалбоподателя, че поради наличие на друг знак поставен над знак В26, който се сочи като знак за „вятърно време“, действието на забранителния знак за движение със скорост превишаваща 60 km/h е определено от наличието или не на вятър. Предупредителен знак А37 сочи за „възможна поява на силен страничен вятър“, поради което същия е съчетан със знак за ограничение на скоростта и в участъка, за който важи знак А37, както гласи и правилото на чл. 50, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за движението по пътищата. В този смисъл намираме за противоречиво следващо твърдение на жалбоподателя за липса на доказателства пред първата инстанция, че е имало знак за ограничение на скоростта за зоната, в която е извършено и установено нарушението при положение, че както жалбоподателя, така и неговата съпруга твърдят, че такъв знак има на съответното място, на което се основава и административнонаказващия орган.

Неоснователни и противоречиви намираме и твърденията на жалбоподателя, че при липса (хипотетично) на пътен знак, указващ забрана за движение със определена скорост,

следователно липсва общо правило за скорост на движение в населено място. Такава е указана в общото правило на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като на водачите на ППС от категория „В“ се забранява да се движат в населено място със скорост надвишаваща 50 km/h. Видно от обстоятелствената част на АУАН и НП, както и от останалите събрани по делото доказателства, нарушението е извършено в рамките на населено място и това е безспорно установено.

Останалите наведени в жалбата оплаквания намираме също за неоснователни, както и бланкетно включени. Както правилно е приел районният съд техническото средство, с което нарушението е установено е технически изправно, минало последваща проверка и използвано съобразно инструкциите за неговата експлоатация. Доводите в жалбата за липса на възможност (поради липса на GPS в радара) за установяване на място на позициониране на контролните органи и съответно поради това неустановеност на мястото на нарушението настоящият съд категорично не приема. Събрани са достатъчно доказателства оборващи това твърдение на жалбоподателя, в хода на производството пред първата съдебна инстанция.

Предвид всичко гореизложено, след извършената от касационния съд и служебна проверка на атакувания съдебен акт на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, относно валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, пороци, които да съставляват основание за касирането му не бяха установени. Обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба – отхвърлена, поради неоснователност.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №831/07.10.2011 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №931 по описа на съда за 2011 г. с което е потвърдено наказателно постановление (НП) №2079/28.04.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено срещу С.С.С. за нарушение по 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата, като на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.